

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 22 kwietnia 2015 r. w sprawie T-190/12, Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 lipca 2015 r. przez Johanna Tomana i in.

(Sprawa C-330/15 P)

(2015/C 302/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Johannes Tomana i in. (przedstawiciele: M. O’Kane, solicitor, M. Lester, Z. Al-Rikabi, barristers)

Pozostałe strony postępowania: Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska; Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu, stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków w zakresie, w jakim te środki ich dotyczą, oraz o zasądzenie od pozostałych stron postępowania kosztów poniesionych przez wnoszących odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – Sąd pomylił się, uznając, że zaskarżone rozporządzenie opiera się na prawidłowej podstawie prawnej. Jedyną podstawą prawną, na której opiera się to rozporządzenie, uprawniała Komisję do zmiany rozporządzenia nr 314/2004 ⁽¹⁾ na podstawie wspólnego stanowiska, które w międzyczasie zostało uchylone, i nie można jej interpretować w ten sposób, że odnosi się do późniejszej decyzji.

Zarzut drugi – Sąd nie miał racji, stwierdzając, że nazwiska danych osób mogły być umieszczone w wykazach ujętych w zaskarżonych środkach ze względu na okoliczność, że osoby te są „członkami rządu” lub „osobami z nimi powiązanymi”, za czym miały przemawiać stanowiska, jakie osoby te zajmują lub zajmowały w przeszłości. Ponadto Sąd popełnił błąd, uznając, że dane osoby należy uznać za „osoby powiązane” z członkami rządu, gdyż fakt postawienia im zarzutów dopuszczania się w przeszłości zachowań naruszających zasady demokracji, poszanowania praw człowieka i praworządności w Zimbabwe świadczy o ich „współdziałaniu” z rządem. Sąd nie powinien był pozwolić pozostałym stronom postępowania na posłużenie się domniemaniami, które nie zostały sformułowane w zaskarżonych środkach i które są niezgodne z ich celami i nieproporcjonalne do nich, lecz zobowiązać je do wykazania, że decyzja o ponownym umieszczeniu ich nazwisk w wykazach opiera się na wystarczająco solidnych podstawach faktycznych.

Zarzut trzeci – Sąd błędnie uznał, że podane uzasadnienie było wystarczające, mimo że sprowadzało się ono do wymienienia stanowisk, jakie miały być piastowane przez członków rządu i osoby z nimi powiązane, oraz zawierało niejasne i niesprecyzowane zarzuty dotycząc naruszeń prawa, do jakich miało dochodzić w przeszłości. Sąd popełnił też błąd, pozwalając na uzupełnienie podanego uzasadnienia dodatkowymi powodami, które nie widnieją w zaskarżonych środkach. Sąd błędnie i niesprawiedliwie uznał, że dowody przedstawione przez kilku wnoszących odwołanie w celu zaprzeczenia stawianym im zarzutom są niedopuszczalne, wobec czego nie uwzględnił tych dowodów.

Zarzut czwarty – Sąd odszedł od utrwalonego orzecznictwa dotyczącego prawa do obrony, stwierdzając, że pozostałe strony postępowania nie musiały ujawniać wnoszącym odwołanie zgromadzonych przeciwko nim dowodów ani przyczyn podjęcia decyzji o pozostawieniu ich nazwisk w wykazie, ani też przed podjęciem tej decyzji umożliwić im wypowiedzenie się w tej kwestii.

Zarzut piąty – Sąd nie zbadał w odniesieniu do każdego skarżącego, czy umieszczenie ich nazwisk w wykazie jest proporcjonalne, mając na względzie poważne naruszenie ich praw podstawowych i cele zaskarżonych środków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 55, s. 1).